

Η Κυβέρνηση να πει τα πράγματα όπως έχουν: η προστασία της κατοικίας πλέον είναι προσωρινή και πιο περιορισμένη. Οι τροποποιήσεις του Ν.3869/2010 με το νομοσχέδιο της 18.11.2015, κυρίως ως προς την προστασία της κύριας κατοικίας, αποτελούν ένα αδικαιολόγητοπισωγύρισμα. Το στοιχείο που χαρακτήρισε το νόμο για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά ως την πιο πρωτοποριακή νομοθεσία αφερεγγυότητας στην Ευρώπη, δηλαδή η εξαίρεση της κατοικίας από τη ρευστοποίηση της περιουσίας του οφειλέτη στην ουσία ισχύει μόνο για τα επόμενα τρία έτη. Θα έχει, με άλλα λόγια, τη μορφή της έκτακτης ρύθμισης, προκαταβάλλοντας για την κατάργησή της μετά το πέρας της τριετίας. Αλλά και στο διάστημα διατήρησής της, η προστασία δε θα αφορά όλους τους οφειλέτες που ούτως ή άλλως έφτασαν χωρίς δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών (και δεν είναι έμποροι – βλ. γενικές προϋποθέσεις υπαγωγής στο νόμο σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1), αλλά μόνο όσους πληρούν τα περαιτέρω αυστηρά κριτήρια που αναφέρονται. Ένα μάλιστα από αυτά είναι ο οφειλέτης να είναι συνεργάσιμος σύμφωνα με τον Κώδικα Δεοντολογίας, ο οποίος όμως ουσιαστικά δεν έχει τεθεί σε ισχύ! Δεν είναι κατανοητό γιατί 4 στους 10 οφειλέτες, σύμφωνα με τα στοιχεία της κυβέρνησης, δε θα μπορούν να διασώσουν τη στέγη τους, ακόμα και αν κρίνονται άξιοι από το δικαστήριο να ρυθμίσουν τα χρέη τους. Επιπλέον, ο Ν.3869/2010 γίνεται ασφυκτικά αυστηρότερος για τον οφειλέτη, καθώς θα χάνει τη ρύθμιση ακόμα και αν δεν την τηρεί χωρίς υπαιτιότητα, πχ. λόγω αδυναμίας ή αν δεν ενημερώνει το φάκελο της υπόθεσής του επίσης χωρίς υπαιτιότητα. Η κυβέρνηση και οι δανειστές οφείλουν να υπολογίσουν τις κοινωνικές επιπτώσεις από τη σταδιακή απελευθέρωση των πλειστηριασμών, χωρίς προσπάθειες να χρυσωθεί το χάπι της αρνητικής αυτής εξέλιξης.

ΕΚΠΟΙΖΩ